

ENSV
RIIKI KOGU
SR 2736

SÕJAHÜÜD

EDWARD HIGGINS, KINDRAL

WILLIAM BOOTH, ASUTAJA

ALFRED LOCKYER, DIVIISI KOMANDÖR

Nr. 56

Märts 1934

6. aastakäik

Sõda rahvaste elus.

(Vaata kirjeldus 7. ltk.)

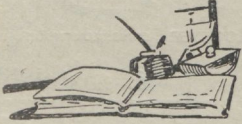
SÕJA- HÜÜD
Pääste- armee

häälekandja Eestis.

PÄASTEARMEE

Rahvusvaheline Pääkorter, London,
101 Queen Victoria Street.
Diviisi Pääkorter, Riga,
Kenina iela 33 dz. 3-a.

Juhataja märkmeid.

Kindral.

Kindral ja proua Higgins juhatavad mitmeid sõjakäike, ja mõõdu- nud kuul pidas kindral koosolekute seeria Hollandis, kuna selle sõja- käigu kestes kõneles ta ka ringhää- lingusse radio-saateajamast. Olek- sinne rõõmsad kuulda mõneli oma lugejal, kellel oli võimalik kuulata kindrali kõnet.

Staabiülem.

Staabiülem jätkab oma võidukat tööriisi Kauges Idas, ja käesolevate andmete järele selgub, et Jumal õ- nistab tema tegevust kõigile rahvus- tele ja maadele. Indiasest Hollandi Ida-Indiani, Jaavani, Hiinani ja Jaan- panini jälgivad Siisühenduste tuhan- ded paljud salvatstonid ümber terve maailma. Tema sõjakäik lö- pab käesolevat kuul, ja kõik õhvitse- rid ning sõdurid Eestis ja Lätis pal-uvad, et jumalariik saaks suuresti edasi viidud nende pikkade sõjakäi- kude tagajärjel.

Kongressi koosolekud.

Meie aastakongress peetakse Tal- linnas 25.—27. mail. Neid erilisi sündmusi juhatab komandör Rich- teri territooriumi komandör Rootsis. Komandöri snadab Rootsi staabiorke- ster, kes korraldab terve seeria muu- sikatekandele igas korpuses. Täie- lisemad andmed tuuakse hiljem, kuid sõdurid ja sõbrad, kes soovivad osa võtta kongressist, peaksid aegsasti tegema vajalisi ettevalmistusi, et võimalik oleks osa võtta kõigist koosolekust.

Meie kadetid Soomes.

Meie südamed on rõõmsad hääde uudiste üle Soomes, ühenduses ka- dettidega, kes õpivad Päästearmees õhvitserideks. Kõik on saanud pal- ju abi ja kasu, ja meie usume, et nad tagasi tulles oma kodumaaile suuda- vad täis jõudu anduda Päästearme- tööle ja käia meie Issanda järgis. Meie palume nende eest iga päev ja teame, et Jumal kuulab meie palveid.

Adjutant ja pr. Ahlberg

on rõõmsad väikeses tütre saabumise puhul. Me täname Jumalat selle kingituse eest ja usume, et Jumal jätkab õnnistamast adjutantit ning tema armast abikaasat ühes kahe lapsega.

Adjutant Nils Petersson.

Meil on teateid, et ensain Peters- son, eelmine juhataja Tallinna I korpuses, kes hiljuti asus jututama Helsingi I, on ülendatud adjutan- diks. Edasi on uudiseks, et ta 2. märtsil abiellub adjutant Toit'e'ega, Rootsi päästõhvitseriga. Laulatus- tseremooniad juhatab kolonel Westergaard, Soome territooriumi juhataja. Pulmad peetakse Helsingis.

(Järg 4. veerul.)

PROTESTIKOOSOLEK TAEVAS.

Kirj. komandör RAILTON.

PEEETRUSEL ja teistel apostlitel ei olnud mingit õigust käia ringi ja kuulutada templeis ning tänavail. Pühas kirjas ei olnud sõnagi, mis oleks annud neile selleks õigust. Kuningas ja kogudused olid selle vastu, samuti kõik tähtsamad isikud Jeru- salemmas. Ühes ja teises linnas tekkisid mässud tänavail ja uus sekt kohtas kõikjal vastasriinaga.

Kuid Peetrus jäi kindlaks oma otsusele, jätkata armuõpetuse kuulutamist ja rahva soovidele vastu tulles laskis Herodes teda vangistada. Inimesed hüüdsid peaaegu ühest suust: „See on teme- male paras!” Ükski ei tahtnud kutsuda kokku protestikoosolek- tu, ja mitmed ootasid, et võivad peagi näha Peetruse surmiamist, ja lootsid Herodest tegutsevat samal viisil veel mitme apostliga.

Kuid taevass peeti protestikoosolekut õhtul enne järgmist päeva, mille rahvas arvas olevat viimase Peetruse elu siin maail- mas. Taelvalitse otsus oli, et Peetrus vastataks vanglast, ja keskkõel, kui 16 tugevat rooma sõdurit valvasid teda, ja kaks neist olid erilisel teda valvamas, sest nad olid ahelatega ühendatud te- maga, vabastati Peetrus, ilma et ükski käsi oleks tõstetud lõõgiks ja ilma et ükski sõdur oleks segatud oma unes. Ei ole ime, et Peetrus ise ei saanud aru sellest, veel vähem teised.

Ja ometi oli see ainult Jumala tööstuse täitmine oma lastele, et kui nad armastavad ja teenivad Teda, siis pole neil tarvis karta ühtki maist väge. Apostlid ei tarvanud kunagi asjaajajaid ega advokaate. Nad läksid alati taeva kohtuäärje ette, ja kui nad ka ei saanud alati õigust siin maailmas, siis said nad seda igatahes taevast kohtunikult.

Meil ei ole tarvis jälgida apostlite teed läbi vanglate, sest meie maal rahval ei ole lubatud ennast kurjasti üleväl pidada meie vastu, kui tarvitame tänavat kõige paremal viisil, mis kunagi võib mõelda — vahendina inimeste juhutamiseks Sionisse. Kuid mit- mel teisel teel meil on veel palju õppida apostlitelt.

Miks meie ei lähe veel julgemat ja kartuseta edasi meie töös? Apostlid mõistlesid ainult oma Issandale ja Meistritele. Mida Tema oli käskinud neid teha, seda nad tegid, küsimata inimeste tahtmisest ja arvamisest. Meie peaksime olema samal määral ju- maliku kaitse all, kui me täidame oma kohustusi julgelt ja ilma kahtlemata. Kui meie ei tee seda ja seame oma elu ning suuna inimeste arvamiste järele, meeldides neile, siis meie ei või loota saada samasuguseid õnnistusi, mida apostlid osasid. Mõtle praegusega alates olla Jumala, ja ainult Tema tahtmise järele! Täida Tema tahtmist, kui see tähendaks ka vanglat ja kohtumõistmist!

Miks meie ei kasuta enam Jumala abi? Kas meil ei ole küllalt palju töötusi? Kas meid ei manitseeta terves uues testamendis vaadata Jumalale kui tõsisele Isale, kes hoolitseb palju rohkem oma laste eest kui maapäine isa, ja kes ei lase ühtki meie seast kannatada kurja, kui meie armastame Teda ja oleme Talle sõna- kuulelikud?

Tarvitame neid töötusi ja õigusi, mida Jumal annud meile. Nõuame rohkem kui kunagi ennem kõike juhust, abi ja jõudu, mida meie vajame. Kõige väiksema kõneanniga ja kõige tagasi- hooldlikum sõdur Päästearmees võib muutuda vägevaks hingede- võitjaks, kui ta tarvitab õieti abi, mida Issa lubanud meile.

Ja — mis pärast ei usalda meie enam Jumalat? Kui vähe on meil töesti puhast lapseusaldust? Kellel meie seast on sarnane kindlustamine Jumala ees kui on väikesel lapsel, kui ta on sõnakuu- lelik oma isale? Jumal võib meie juures korda saata rohkem kui meie kunagi suudame mõelda või näha und. Läbi raskuste ja kiu- satuste tahab Ta juhutada meid valgusesse ja võidule, vaatamata kõigile kurjusevägedele, mis möllavad meie ümber.

Tabav sõna.

Kui ühel päeval Preisi kunin- gas Fredrik Wilhelm IV oli ärritatud oma teenri lohaku- se üle ja väljendas palju mõ- tetuid sõnu, seisis tema abikaas- a, kuninganna Elisabet, üsna vaikset ja vaatas ringi toas. Lõpuks küsis kuningas: „Mida sa otsid?” „Ma otsin kuningat,” oli vas- tus.

Siis vaigistas Fredrik Wilhelm ennast. Ta mõistis, et ta suhtu- mine ei vastanud kuninglikku- sele.

Kristuse järelkäija peab ole- ma isand enese üle, ja tema Iss- and on Kristus. Ta ei pea ole- ma kaasa tõmmatud oma kan- natustest ja meeolust.

Keda armastad sa kõige rohkem?

Keei väike tütarlaps sai kin- giks sünnipäeva-albumi. Sellesse kirjutata ta hoolikalt oma armsamate isikute ja omas- te ning sõprade nimed.

Ühel päeval külastas neid keegi tema isa sõpradest. Ta ei olnud istunud veel kaua, kui väike tüdruk tuli joostes ja näi- tatas talle oma sünnipäeva-albu- mi. Ta lehtis seda — alates jaanuariga ja nii edasi — lei- dis isa, ema, õdede, vendade, sõprade ja sugulaste nimesid. Siis jõudis ta 25. detsembrini. Sellele päevale oli tüdruk kirju- tanud oma kõige ilusama käe- kirjaga: „Jeesus”.

„Aga, Maria”, ütles küllaline „selle albumis pidid ju olema ainult isa, ema, õdede-vendade, sugulaste ja sõprade nimed?”

Siis vastas tüdruk ja ütles sä- rava näoga naeratades:

„Ja Jeesus on ju mu parim sõ- ber. Ja Tema sünnipäev on pa- rim päev kogu aastast.”

Kui vari võetakse ära.

Olen näinud tamme all väi- kest taimekest; varjatud päikesega, tuule ja vihma eest, ta tundis end õnneliku kaitse all. Aga siis nägin tulevat puuseppa oma kirvega ja maha raiuvat tamme, ja väike taimekest värises kõige pärast, mis sündis. „Mis saab nüüd küll minust?” ohkas ta. „Palav päike korveta- mind, tugev vihm uputab mind ja kange tuul kisub mind maast välja kogu juurtega.”

Aga tagajärjed ei olnud su- gugi nii hirmsad, vaid vastuok- va. Sellest ajast päälle, kui taim võis sisse hingata värskemat õhku, juua rikalikumalt päike- sepaist, on ta kasvanud tuge- vamaiks ja kannud lüsaid õisi, mis muidu poleks kunagi avanud ennast.

Ja ka inimene võib elada läbi midagi sellesarnast.

(Algus 1. veerul.)

Möödunud kuul juhatais

koosolekul Lätis, Tukumis, Riia ja ja Liepajas, ja kõikjal võisime rõõ- mustada võidu pärast patu üle. Tä- nased põõrsud, palju rahvast võttis osa koosolekust ja uusi sõndureid vannutati. Jatkuge kes hää töö.

Eneseärasalgamise aeg.

Alates 1. aprilliga peame käesole- va aasta eneseärasalgamise pingu- tuse, ja meie kutsume üles kõiki õhvitser, sõndureid, nekreidite ja sõpru pühendam oma aega, raha ja teenistust jumalariigi edasivõimiseks. Kõik korpused võtavad sellest osa, ja teie õhvitserid töötavad välja oma kavad selleks pingutuseks aprilliku- kes. Palun tõsiselt teie kaasabi selle pingutuse, ja et teie proovik- site oma armastust Jumala vastu oma osavõimiseks ja pühendamiseks Jumalale.

Proua Lockyer ja mina ühes oma seltsilistest õhvitseridega kanname teid Jumala teie ja palume, et Tema täie- line arm oleks alaliselt teie pärrit.

ÜLEVOOLAV RAHU.

Rahu! Milline väike, kuid paljutütelv sõna! Kes küll ei tahaks elada rahus? Rahu otsivad rahvasteliidud, üksikud rahvad, inimkogud ja üksikud isikud. Kui raske on saavutada rahu, ja kui kerge on rikkuda seda. Rikutud rahu ei saa vaigistada nii kergesti.

Agaga — kui väljaspool peaks mõllama maru, on meil siiski võimalik pidada rahu eneses. Seda võimaldab meile tõsine kristlus. Patt on toonud maailma sõja ja kannatusi, on röövinud rahu; kuid Kristus on tulnud hävitama pattu. Patul ei olnud võimale Tema üle — Jeesus on Võiduvürst. Kui meie tuleme nüüd alanduses Tema juurde ja palume Temalt andestust, on mõõdnud patt unustatud, meil südamas on teatud rahu. Aga ülevoolav rahu — see puudub. Meie oleme veel oma patuse loomusega. Meie süda on tõmmatud patu poole ja meie peame raskesti võitlema, et mitte langeda uuesti pattudesse. Tihti nagu tahaks lootus kaduda, ja me küsime iseeneselt: „Kas ma ei saa teisiti paremaks? Ma tahaksin olla hääl ja teha õigust, aga kuri on minu sees, mis tahab tõmmata mind alati oma teed. Kas mulle ei leidu päästmist?“

Kiitus Jumalale! — Kristus on teinud täielise lepitustöö. Ta tahab ja võib võtta meist ka hirmsad patukaldvused; pattujuured, mis on veel meie südames ja ajavad kord korra järele oma võsusid ning tahavad jällegi kasvada ja haljendada meie südame maapinnal.

Kui me tuleme uuesti Kristuse vereallikale ja palume Teda võtta meist patuse loomuse ja kui võtame usus vastu selsamal silmapilgul Tema vereväge, siis meie südames hävitatakse pattujuured. Täieline töö toimub.

Ennemalt oli meie rahu kõiv. Kui kõik läks hästi, oli meil võit ja rahu; aga kui tuuled tõusid, siis leidsime neil olevat vastukaja ka meie südames. Me kaotasime nagu oma jalgealuse, ja alles siis, kui ümbruses vaiksivad tuuled, võisime jälle tunnistada rahust südamas. Meie rahu oli madala põhjaga. Kristus aga on toonud meile rahu, mis on kui merelained. Seda omame, kui patuvõimused meil on täiesti purustatud. Ja siis, kui tulevad ka suured tormid, ei või nad rikkuda rahu. See on nii sügav kui meri. Midagi ei suuda rikkuda rahu südamesisu. Nüüd meid enam ei vintsu-tata tuultest ja tormidest. Ka kesk raskusi on meie usk ja lootus kindel Jumalasse. Lähikatsumised vaid lähendavad meid Temale. Meie läheme kui võitjad edasi Kristuse läbi. Kristus üt-

Lõpp 4. veerul.

SÕNUMID

mis valgustavad eluteed

ON SUL OLEMAS SIHT?

Kolonel-leitnant Helmi Boije.

See ei valeta, ei peta sind mitkult — vaade, mida oled näinud, siht, mida oled seadnud endale ette.

Meie kõik oleme seadnud endale elus eesmärgi. Meie tahame jõuda edasi, meie töötame, meie soovime saada millekski. See on nii loomulik, usk meie olemasolul siin viibimise ajal. Kõik võitlus ja edasisirutamise kaotaks oma sügava mõiste, kui ei ole eesmärki.

Eesmärk teisel pool selle maailma elu ja usk sellesse, kas meie omame seda? Kas meie võime kujutleda maailma ilma sinise taevavõlvita, ilma päikeseta, mis soojendab, ja tähtede-

ta, mis säravad — jah, sarnane oleks pilt südamest, kus ei ole usku sellesse eesmärki. Vaimulikus mõistes puudub sellel taevavõlv — see on nagu maaker, ja ainult maaker. Sest inimene, kes usub ainult nähtavasse elusse, on eesmärgita, tal puudub kõiges sügavam mõiste. Mispärast meie oleme siin, mispärast töötame, areneme, kannatame, loodame, oleme pettunud, ja lõpupe lõpuks sureme? Kas see on ainult looduseeasutus — ainult see, ja ei midagi rohkem?

Kui maa matab enese alla teada, kes oli kord elav, kui ta on muutunud jälle põrnuks, nagu maa, milles ta puhkab — kas

siis ei ole enam mitte midagi muud? Tukslev elu südamas, vere-soontes, kas see peatub alalises? Kas kõik kanded jõud, usk ja lootus, mida tunneme eneses, kaob täielikult ja unustatakse meie ja kõigi teiste poolt?

Kas meie võime uskuda üht „mitte midagi“? Kas meil ei ole siiski kahtlus sarnase „mitte millegi“ olemasolu?

Eesmärk pärast maapäälset elu, taevast, mis tõmbab meie kõikide hinged oma poole, armastav käsi, mis haarab kinni meist, kui läheme tundmatusse, on usankru põhi. Tema, Jeesus, see ainske, kes oli näinud Isa ja tundis Tema kavatsusi, teadis ka sihti: „Minu Isa majas on palju eluasemeid, mina lähen neid teile valmistama.“ Ja ilma kahtlusteta ja vasturääkimisteta asub meis kõigis igavene elu, see daneb, kasvab ja pöör- elu, see idaneb, kasvab ja pöör- vesele — et kord olla kogutud ühiselt. Ja siis on nägemine jõudnud oma täitumisele ning on saanud tõsiasjaks.

On sul sarnane eesmärk?

Järelemõtlemiseks.

Kui inimene ei või leida eneses rahu, siis on vähe tähtsust otsida seda mujalt.

Mida rohkem inimene on saavutanud, seda rohkem on tal ette näha saavutusi. Tõrvisi, mida tarritatakse, ei roosteta kunagi.

Ole ettevaatlik andes teisi üllatavaid otsustusi: parem mitte leevendada oma vaatesse, kui tõendused selleks puuduvad.

Aus meel on parim konna, ja kainus on parim arst.

Kui meie kunagi ei oleks väsinud, siis meie kunagi ei teaks, kui palju Jumal aitab meid.

Saatan saab palju võite, selle läbi et ta tekitab Jumala rahva keskel mimesõnuseid valearuamisi ja kahtlusi.

Jumalal ei ole tarvis suurt, vaid lojadset armeed.

Ülevoolav rahu.

Algus 1. veerul.

leb: „Oma rahu annan mina teile, oma rahu jätan mina teile.“ Ükski muu ei või anda meile ülevoolavat rahu, kui ainult Tema, aga ükski ei suuda ka võtta seda.

Oled sa elanud seda läbi? Kui ei, siis see kogemus võib kuuluda sulle just täna ja saäl, kus sahtsihid.

Üksinda.

„Ükski ei küsi minu järele!“

Seda ütles keegi inimene, kes tundis enmast üksinda ja mahajäetud. Kindlasti oli see väljendus ka mime teiste mahajäetute ja üksikute hingede eest, kes mõtlevad: „Ainult üksainsus koostundlik sõna, ja see teeks mind nii õnnelikuks! Kui ma ainult teaksin, et see ja see mõtleb vahest minule, siis ei tunduks kõik nii raske!“

Minu sõber, muudigi võivad meie sõprade sõnad ja inimeste armastus palju kraasa aidata meie õnnel, kuid täiesti õnnelikku ja vaba elu elab ainult see, kes on õppinud elama rippumatult inimese lahketest sõnadest ja inimeste armastusest, sest kõik see ei ole piis. Tänapäev meie võime omada kas palju või osa teiste sõprusest, aga võib-olla mõne arusaamatuse pärast meie kaotame selle paegi, ja siis meie oleme jällegi üksinda, ilma et ükski mõistaks meid.

Kirjutatan neid sõnu osa võttes neist, kes võitlevad raskesti üksildustundega. Ma ise näen täiesti loomulikuna, olla mahajäetud ja unustatud. Ma ei usu, et Jumal tahab, et meie kõikide enmast kellegi külge väga palju siin maailmas, nii et Tema ei oleks kõige suurem ja armsam meile. Alles siis, kui kõik maiseid toed on langenud, on Jumal inimestele see, kes Ta tahab olla inimeshingedele, ja ma usun, et inimene, kes tahab jälgida Jeesust, peab tundma enmast üsna sagedasti üksinda.

Üksinda! Oh ei, meie ei pea olema üksinda maailmas! Tema, kes tuli maailma, andma inimestele kõikide rõõkselt, seisab kindlasti oma töötuste juures. Ta teab, mis tähendab olla inimestest mahajäetud. Oma pimedamad tunnid elust siin maailmas oli Jeesus üksinda. Tema, kes võitles läbi raske võitluse Keetsemane aias, kõigist mahajäetud, tahab olla sinu ligilad, kui tunned enmast kõigist mahajäetud siin maailmas. Jeesus võib õpetada sind elama õnnelikult, olenemata inimestest.

Mu sõber, ära oota ja ära nõua kunagi, et inimesed sind mõistaksid ja armastaksid. Jeesus tuli maailma andma meile rahu, rõõmu, ja — kõike. Võta vastu Jeesuse armastust, mõtla ainult sellele, kuidas võiksid jagada oma kaasnimestele seda armastust! Ära mõtle kunagi saamasele, ainult andmisele, ja sa muutud imelikult õnnelikuks.

Minu tunnistus.

Kapten Brissa (Läti).

VARA lapsepõlves külastasin korrapäraselt ühes oma vanematega igal pühapäeval ja igal pühäl kirikut. Pidin olema sääl ükskõik kas tahtsin või ei, siiski aja jooksul õppisin armastama kirikuskäimist, ning tehes seda õppisin ligemalt usku tundma. Tegin kõik seda, mida kirik nõudis minult, juba varasest lapsepõlvest ja mõtlesin, et nii tehes olen väga hästi, ometi ma ei olnud õnnelik.

Mitu nooruseaastat ei olnud veel möödunud, kui tundsin imelist kutset — teenida Jumalat. Peatusin selle küsimuse juures ja mõtlesin: see on kõik tühine, kõik ei või teenida Jumalat, seda võivad ainult kirikuõpetajad, kes teenivad kõikide eest, ja vanad inimesed, kes on juba töövoimetud, nemad võivad lugeda igal päeval oma palveid. Olin sarnaselt rahuldatud mõned aastad. Päevad tulid ja möödusid, maailm naeratas vastu pakkudes nii palju; siis ma hakkasin otsima maailma lõbusid ja õnne. Külastasin kinosid, teatrit, võtsin osa spordist — ja ometi ei leidnud õnne, tulin alati tagasi tühja hingega ja väsinud jalgedega. Otsisin seda raamatuis lugedes romaane, ka sääl ei olnud midagi leida — ainult silmad ja pää väsisid. Otsisin asjatult — kuskilt ei võinud leida õnne.

Siis ühel juulikuu päeval kutsuti mind Päästarmee vabahooskoolele. Läksin sinna uudishimust aetuna ja ostsin selle aulise kuukirja — „Sõjahüü”. Lugedes seda kuulsin jällegi arusaamatut kutset teenida Jumalat. Pääle selle koosoleku külastasin iga Päästarmee koosolekut ja tundsin Jumala kutset paluda Temalt päästmist, sest see olevat tõsine õnn anda oma patuse südame Jumalale ja olla Temale sõnakuulelik

Kaua aega panin vastu selle-

SÕDA RAHVASTE ELUS

Esikülje pildi juurde.

Tänapäeval ei ole kahtlust selles, et „rahvustuse usk” on maailma levinum ja võimsaim usund, päälle selle on ta ka kõige tundelisem. Sõjaajal on enamused vanemaid uhke sellele, et neil on poeg väelil, nad on õnnelikud mõeldes, et võivad teada ohverdada isamaale.

Praegu ei ole maailmas ühtki riiki, olgu suurt või väikest, kes sõjahädaohu puhul poleks valmis saatma oma terveid noormehei võitlusväljale. Jah, võib isegi kinnitada, et need terved noormehed lähevad huviga ja rõõmsalt sõtta; ei ole muud usku, olgu see ajalooline või ainult ajutine, mis võib kiireldele samasuguse üldiselt haarava andumusega, ja isegi niisuguse valmisolekuga surra oma põhimõtete eest.

Võrreldes kõigi maade isamaalastega, on kristlikul usundil ainult väike arv usklikke ja pooldajaid, ja isegi nende hulgas oleks vaid üsna väike osa rõõmsalt valmis, elu jätku usku eest. Sotsiaalselt seisukohast on üldse võimatut tuua võrditust. Kujutlegem endile riiki, milles nii palju isasid ja emasid oleks uhked sellele, oma poegi näha kristlike misjonäridena, nagu nad nüüd on uhked sellele, kui need on sõdurid!

Elu hävitamine näis seni olevat imestusväärsem kui selle alalhoidmine. Ennastalgav teadlane, kes ringi reisib tundmatuis maades, tumbritsetuna hädaohudest ja tõvedest, ainuiks sihiga silme ees, imemise oma uurimisege alal hoida ja rikastada, ei saa kaugelgi nii suure au ja kuulsuse osaliseks kui sõjaväeline võimukandja, kes ette võtab niisuguseid reise, et nii palju imemist kui võimalik oma alla võtta ja tardivuse korral neid hävitada. Arsti elukutsel pole olnud ial samasugust tõmbejõudu kui sõduril.

Sõjal on selja taga kuulsuse aastasadad. Võitlemise instinkt on sama sügav inimese ankrus, nagu iga teine võimas instinkt, nagu seda on nälge, lõbutunne või igatsus kuulsuse järele. Sellepärast meie ei või arvestada kõigi sõdade kiire lõppemisega. Võivad mööduda aastasadad,

le kutsele, sest olin eneseõige, ja vabandasin sellega, et käin kirikus ja olen hästi. Ühel neljapäeval õhtul Jumal murdis mu eneseõige südame. Mul oli tarvis ise minna ja paluda andeks oma vigu. Ta andestas mulle, ja siis mõistsin, et see on õige õnn, mida otsisin juba ammu.

Mõned kuud möödusid, ja siis kuulsin kutset saada Päästarmee ohvitseriks. Nüüd tulid raskused, mis näisid olevat võimatud, ometi võitsin ma kõik Jumala jõus, sest Tema ise kutsus. „Mina olen maailma ära võitnud”. Joh. 16:13.

Jätsin oma vanemad, oma töö ja oma armsamad ning minevi-

enne kui maailm üle elab maailmarahu aegse.

Edasi on vahvus üks kõrgemaid voorusi. Kuidas meie ka võiksime mõelda usu üle, toimime ometi õieti selles, kui austame üksikuid kangelasi, samuti nagu on inimestamisväärt lihtsõduri julged teod ja tema valmisolek oma elu ohverdama. Isegi need meie seast, kes sõjas veel näevad barbaarsuse jälgnust, millel pole ühtegi ristiusuga ega tsivilisatsiooniga, teevad hästi, kui imetlevad nende vahvust, kes on lahingus langenud. Meie anname neile alandlikult ja austavalt oma lugupidamist.

Isamaalsus on õilis ja ilus tunne, samuti nagu ka truudus on väga õilis ja ilus; kuid on tarvilik, nagu keegi kord ütles, et isamaalsus, mis peab olema püha leek altaril, ei saaks suureks hävitavaks tuleks. Kas on kahtlust selles, et tõsised kristlased on parimad kodanikud? Kristliku kiriku liikmed peavad alati kinni seadusest ja ei ole kurjategijad. Nad täidavad oma avalikke kohustusi, annetavad rahva kasuks ja on, pärale üksikute erandite, ausad, intelligentid, kohtlased — nad on maasool. Sügavast sidemest armastavad nad oma isamaad, nagu nad armastavad ka oma kodu ja oma perekonda. Kas nad petaksid ja tapaksid, et kaitsta oma perekonna huvisid? Ei, seda nad ei teeks. Kui meil oleks maailmas valida valge ja must, siis oleks meie valik väga lihtne. Kuid Hegel ütles, et meil üldiselt on valida hele- ja tumepruuni vahel. Tolstoit, kes nagu enamused venelasi oli väga äärmuslik, nõudis igasuguste seaduste ja poliitise täielist kaotamist. Aga missugusele mõistlikule kristlasele võiks see sobida? Meie ei ela veel paradisis; meie peame selles, veel ebatäiuslikus maailmas tegema oma parimat! Meie peame siin kinni ka näiteks pulmasaadustest, kuigi Jeesus ütles meile selgelt, et niisuguseid seadusi teavab ei sõlmita.

Isegi suurim idealist peab tunnustama teatavaid tõsiasju — kord püsima jäänud tingimusi.

Ükski ei või lugeda tulevikku absooluutse kindlusega. Ka ei tea ükski, millal tuleb järgmine sõda või milline on see. Sellepärast ei ütleski mina kui kristlane ialgi, et ma tulevikku suhtes ei poolda ühtki sõda; sest ma ei tea ju, missugused olukorrad võivad tulla, mille läbi mina oleksin sunnitud valima kahe häda vahel. Siiski seaksin ma esikohale oma teenistuse Kristuse eest ja kõik muu jäätaksin teisele kohale.

Vahepääle tohime meie kui kristlased ometi rõõmu tunda kahe asja üle. Esiteks on tänapäeval kõigjal alaliselt kasvav tunne, et sõda iseenestest on patune. Keskjäl rõõmstasid kristlased paganate tapmise pärast ja hõiskasid kaasa uskmata mõrtsukatele! Nad uskusid, oma väljaveatide taevariigi suhtes parandada niivõrd, kui kasvav nende poolt tapetud uskmata arv.

Teiseks on tänapäeva maailm küllalt teadlik suure sõja patuse, mis on mitte ainult häbiplikus ristiusule, vaid ka tsivilisatsioonile, inimsusele ja mõistusele.

Sõjaga ei saavutata ialgi eesmärki. Peab leitama us tee, et kõrvaldada rahvusvahelisi raskusi, teed, mis on kooskõlas ristiusuga, tsivilisatsiooniga, inimsusega ja terve inimhõimustega.

Paljud ristiusu vaenlased on kinnitanud, et viimane maailmasõda purustas usu. Igatahes haavati ristiusu, nagu seda haavataks kõige ja kõigi poolt, mis on rahva, korra ja Jumala tahtmise ning isamaarmastuse vastane. Kuid aja jooksul lõpevad sõjad — mitte ristiusuk. Kaut, kaua pärast seda, kui sõjad on lõppenud, ähvardavad inimesed veel kirikuid, loevad evangeeliumi ja palvetavad. Jeesus Kristus kuju peab tulevikus rohkem kui minevikus valitsema terve inimkonda. Parim on meil veel ees! Hääl aeg on veel tulevikus!

Iga kristlane rõõm ja kohustus on loomulikult, vaadata mitte tagasi, vaid ettepoole, ja toetada iga pingutust, mis on oma päale tuleks „tõeline rahuhinimestele, kellel on hääl tahe.”

W. L. P.

Järelemõtlemiseks.

Kui Jumala vaenlased on ka sinu vaenlased, siis sõda võib tulla sulle ainult rahu.

Arva heida omast ise kiusatusse, et näha, kas Jumal võib aidata sind pidada vastu neis.

Keel on hävitanud rohkem inimeste iseloomusid kui tulekahid inimelusi.

Kaks võidulooangit on — usk ja sõnakualelikkus.

Kui meie olme rüüatund kõigi Jumala sõjariietega, siis Tema annab meile palju võimalusi võita sõjas.

Nii nagu meie keha annab varju, nii ka meie iseloom jätab kas hää või kurja mõju.

„Ärkamine igas korpuses.“

Kas see on võimalik.

Kolonel-leitnant Karl Johanson.

See oli 1905. aasta sügisel, kui minu abikaasa ja mina olime käsitatud Malmö I korpuses, kus meil oli rõõm tervitada oma keskel komandör Brengle'i Ameerika thsiriikidest. Ta tuli Malmösse juhatajana kahehädalast sõjakäiku. Loomulikult vaatasime sarnasele külaskäigule väga suurte ootustega ja igatsustega, kuid samal ajal tundisime ka väga suurt vastustust. Juba kaua enne külaskäiku toomisime kõik, mis meie võimuses, et teha sihkindlaid ettevalmistusi koosolekute-seerialle.

Mäletan väga selgesti, et korraldasin palvekoosolekut juba kaua aega enne külaskäiku, ja neid meie pidamisega väga korrapäraselt ja kaua aega. Meil olid palve ja südame läbikatsumise tunnid, kui palusime Jumalalt abi oma südame ettevalmistamiseks, palusime, et Jumala Vain võiks tegutseda meis endis ja meie läbi, nii et korpusel tuleks tõesti ärkamisega. Ma lasksin ka trükkida väikese lepingusõlmimise kaardi, millel oli kirjutatud: „Issand, saada ärkamist, ja alga minuga! Aamen.“ Nii meie asutasime vabatahtlikult palveühingu neist, kes tahtsid paluda ja uskuda ärkamise pärast. Alguses olid ühingu ainult mõned üksikud liikmed, aga kui päeval mõõdsid, kasvas ka meie arv palveühingu, au-line vaim oli tunda korpuses, ja võis ette tunda, et juhtub midagi erilist.

Nii jõudis päev, mil komandör Brengle ilmus oma kaaslase, kolonel-leitnant V. Mabe'e'ga ja tõigiga. Komandöri kui jumalakartliku mehe kuulsus oli juba levinud enne tema tulekut. Ta oli juba enne külastanud meie maad.

Ma ei unusta kunagi esimest hommikupalvet, mis meil oli ühiselt komandör Brengle'iga. Meie olime just sõnnud hommikueinet, kui komandör kutsus meid hommikupalvele. Komandöri oli väike palveühingukaart käes ja ta hakkas nutma ning paluma hingede pärast. Meie kõik olime haaratud sellest valut hingede pärast, ja meie palve ajal värses paik ning Vaimu tuli langes meie üle. See oli unustamata silmapilk väikeses ohvitseride elukorteris Malmö I korpuses.

(Lõpp 4. veerul.)

Väsinud andmisest.

HÄRRA Reiman oli ümbruses jõukamad mehi. Ta võttis osa jumalateenistust, kuid oli väga ettevaatlik, kui oli tarvis anda midagi jumalariigi edasiviimiseks või tarvidustele katteks.

Ühel päeval enne jõuluid istus ta oma kontoris, uurides arve- raamatuid. Uksele koputati. Ta näol võis märgata tumedat pilve, sest talle ei meeldinud, et teda segatakse, kuid see kadus peagi, kui ta kuulis sõnu:

„Isa, armas isa, lase mind tulla sisse!“

See oli Leida, tema kuue-aastane tütar. Ta tõusis peagi toolilt ja avas ukse. Väike Leida oli tema silmatraha.

„Mida sa tahad, mu väike sõber?“ küsis ta, kui Leida astus sisse.

Aidake meid
rahvuslikus
üleskutses ra-
hakorjamisega

1. märtsist kuni
30. aprillini k. a.

„Oh isa, sa pead tulema alla, sest sääl on kaks meest, kes otsivad sind.“

„Kas sa tead, mis nad tahavad minust?“

„Jah, nad tahavad saada — ei, ma ei mäleta sõna, aga nad tahtsid saada raha. Ja mõtle isa, nii hääd mehed! Nad tahtsid korraldada söömaega uueaasta päeval, kuhu nad kutsuvad vae- seid ning annavad neile teed ja võileiba, ja siis nad saavad uusi riideid! Eks see ole tore, isa?“

„Ja muidugi tore, aga on ju inimesi, kes ei saa enne rahu, kui nad teevad sarnaseid korraldusi, mille eest teised maksavad. Ma saan vaevalt käsi taskust välja, kui nad küsivad rohkem, ja seda nad teevad hommikut õhtuni, eriti nüüd enne jõuluid. Ja nüüd olen ma tõesti väsinud kõigest sellest.“

Väike Leida vaatas isale.

„Aga kas ei ole siis õige, alati anda?“

„Hm, ei või öelda, et see pole õige, aga ma mõtlen, ei ole mõistlik teha seda.“

„Aga, isa, kas sa ei ole rikas?“

„Jah, ma olen küll, kuid mul on ka suured väljaminekud.“

„Kas inimesed väsivad alati andmisest, kui nad on jubaanud üks aeg?“

„Ma ei tea. Aga miks sa küsid sellest nii palju?“

„Ma olen nii kurb,“ ütles väike Leida peaaegu nuttes, „sest ma kardan, et ka Jumal väsib andmisest. Ema ütleb, et Tema annab meile kõiki asju. Minu soe hää voodi, minu ilusad riided, minu väike koer, ja kõik need ilusad asjad, mis meil on, pildid, meie suur maja, puuviljaaed — ja kõik. Ma tean ju, et Jumal on väga rikas, aga Tal on ka kindlasti palju, kellele anda. Ja mõtle, kui Ta väsiks andmisest meile ja väsiks kuuldes kõiki meie

Järelemõtlemiseks.

Mida töökam on inimene, seda raskem on saatand saada võimalust te- naga rääkimiseks.

Nõuakse on misama kui lumi — mida pehmem ta on, seda sügavamale ta langeb ja seda kauem jääb ta meelde.

Lahkhelid on misama nagu lap- sed — mida rohkem neid hellitatakse, seda halvemaks muutub seisukord.

Eluraskused on läbikatsumised, mis näitavad, kui palju peitub meis kulda.

Ärkamine igas korpuses.

(Algus I. v.)

Usuga ja kindlusega läksime ja algasime sõjakäiku. Suured rahva- hulgad tahtsid meie suurt saali mitte ainult õhtuti, vaid ka äripäeva hommiku- ja pärastlõuna-koosolekui.

On võimatu kirjeldada neid aulisi päästmisstseene, mida nägime sellel sõjakäigul. Komandör, kes sel ajal oli oma täies tervises ja jõus, kuul- tats sõnumit aulises päästmisest Vaimu ja Jõu kindluses mitmesuguste imetegudega Jeesuse nimel. Selle sõjakäigu ajal sündisid vaimulikud muudatused mitmete juures, niihästi ohvitseride, sõdurite ja väljaspool seivate isikute elus. Muudatus sündis ka korpuses, mis sai sel ajal elada läbi tõstis ärkamisega — kõik oli kui vastus ühisele palvele.

Ma tean, ma võin öelda, et kokku- puutumine isiklikult komandör Brengle'iga on jätnud minu elu pü- ha mõju, mis, ma usun, on vaimu- tanud ja mõjutanud minu elu ja tööd sellest ajast päle. Komandör Brengle oli isik oma tunnistuse ja kuulustate taga, kui ta rääkis aulise ja täielise päästmisest. Ta oli tõesti jumalamees, palve- ja usu- inimene.

Sügavasti puudutas minu südant, kui ma mõne päeva eest lugesin üht komandör Brengle'i artiklit päälkir- jaga „Ärkamine igas korpuses“. Selle artiklis, mille on kirjutanud praegune pensionil olev äratusjutustaja, on tuline üleskutses tervele Pääste- armee maailmale, manitus palumi- sele, ei, hütüdmisele Jumala ärkami- se pärast igas korpuses. Kõigi nende mõõdnud aastate järele ei ole siiski veel tema põlev armastus hin- gede järele kustunud, tal on ikkagi veel sama tuli ja samasugune valu päästma hingede pärast.

Mina mõtlen, et vana veterani, komandör Brengle'i üleskutses leib vast- tuka mitte salvatsonisti südames. Ärkamine igas korpuses! Kui meie kõik ainult võiksime ühineda palves ja teha ettevalmistusi oma südames ja korpuses! Jumal on ju alati sama häatahtlik ja vägev saatma ärkami- ning vaimuelu muudatusi ni- ihästi üksikutele inimestele kui ter- vele korpusele.

Aidaku Jumal meid elada läbi igas korpuses sarnaseid aulisi ärkami- aegu selle talvise sõjakäigu jooksul!

♡ ♡ ♡

KUI JUMBO MÄNGIS TULEGA.

Kui ema Elefant kuulis hommikul, millise hooga Jumbo kargas üles voodist, ütles ta iseeneses: „Sellel poisil on täna raskusi enne kui õhtu jõuab; ma aiman seda ette.“ Sellega ta tahtis öelda, et ta tunneb oma Jumbot, ja ta tundiski.

Sa ei pea mõtlema, et ta raskas „vasakul küljel“, nagu mõni ütleb. Oh ei! Ta oli väga täis elu ja koerusi. Sa oleksid näinud seda väga kergesti, kui ta oli riietunud ja sõitis alla mööda trepi käsipuud; ning millise hüppe ta tegi, olles jõudnud alla!

Ema Elefant oli põlvili pliida ees ja puhus tuld, kui Jumbo tuli suure jooksuga ja kallistas teda, lükates ema peaaegu pikali.

„Laupäev on tore päev!“ hüüdis ta, „ei ole tarvis õppida, pole tarvis minna kooli, võib ainult mängida terve päev. Hurr-raa!“

„Poiss, mis mood see on?“ ütles ema Elefant. „Häbi! Vaata järele! Ole nüüd korralik ja aita mind, muidu ei saa hommikueine kunagi valmis.“

„Ja, ema“, ütles Jumbo. Talle ei meeldinud oodata hommikueinet, sellepärast ta võttis kapis lusikad, taldreku ja tassid ning kattis laua. Kui see oli tehtud, palus ema Elefant teda liigutada pudru, kuna ta ise läks riietuma pisikest vanda.

Agapudruliigutamine, nagu teate, on väga igav töö. Kogu aeg peab liigutama ja liigutama, kuni puder on valmis, muidu kõrbe pudru põhja ja on rikutud. Jumbo käsi liikus ümberberingi, kuid puder ei tahtnud keeda.

„Tule peab olema mingisugune viga“, ütles Jumbo ja kohendas tuld. Üks puutükk kukkus välja, ühest otsast punane. Vaimustatult võttis Jumbo puutüki, unustades täielikult oma töö kulbiga. Edasi, tagasi, üles, alla, ringi ja ratast keerutas ta seda, nii et punased sädemed langesid igale poole. Oh kui vaimustatud ta oli!

„Siin läheb üks raket otse üles“, ütles Jumbo lõpuks viisates puud üles. Aga ta ise ei jõudnud küllalt kiiresti ära ja puu langes oma punase otsaga Jumbo ninale.

Kas Jumbo karjus? Jah, proua Elefant ütles, et ta oleks kuulnud kisa isegi paari kilomeetri kaugusel.

„Oh Jumbo, Jumbo“, ütles ta pannes sõidet tema ninale, „kui sageli olen ma hoiatanud sind mängimast tulega! Mine nüüd tagasi ja heida voodi ning jää sinna kogu päev!“

See oli lõpp Jumbo lõbusale

(Lõpp 4. veerul.)

OHVRIALTARIL.

Komandör K. LARSSON.

„Võta minu elu Sa, Armas õnnistegija, Et see pühitsetud saaks Ainult Sinu nime auks.“

„Räägi, Issand, Su sulane kuuleb!“

Nii oli noore Saamueli vastus Issanda kutsele. Ta oli antud Issandale juba enne tema sündi. Seda ohvrit, mida ta ema andis, kui ta käis templit palumas, ei võtnud ta kunagi tagasi. Ja Issand tegi teda oma rahvale Israelele karjaseks, kohtumõistjaks ja prohvetiks, kes oli õnnistuseks tuhandetele.

„Räägi, Issand, Su sulane kuuleb!“

Nii ütlesin ma ise kord, kui Issanda kutse jõudis minuni. Kõik minu juures, mis oli täis enesearmastust ja ilmalikkust, aga ka need andeid, mida Jumal annud mulle ja mida võis aren-

dada, panin ma sinna. Ja Issand võttis vastu minu ohvri ja andis mulle armu, võtta hingi Tema male ja elada võidurikast ning rahulikkult elu.

Meie näeme, kuidas aastad kaovad kiirusega ajamerre. Meil on olnud aegu, mil tegime otusid, mida oleme siiski peagi murdnud, sest meie tütused ei olnud südame sügavuses ja nad ei olnud pitserdatud Pühast Vaimust, nad on murtud sellepärast, et meie ei ole tahtlikud jälgima oma õpetajat.

Aganüüd meil on jälle võimalus panna iseenast Jumala altarile ja kuulda Tema sõnumit meile.

Saamuel võttis vastu — vaatamata oma noorusele — ülesande, mille jätmist Jumal ootas temalt. Muidugi oli tal põhjust väriseda selle ees, sest ta pidi teatama Jumala kohtumõistmisest preestri Eli ja tema perekonna üle. Aga Jumalal ei olnud kedagi teist saata, ja sellepärast Ta pidi saatma Saamueli.

Võib-olla on nende ridade lugejate seast keegi, keda Jumal on tahtnud saata sõnumiga oma isa, ema või vanemate õdedevendade juurde. Võib-olla Ta tahab tarvitada ka sind õnnistuseks teistele. Ära siis mõtle sellele, kes sa oled ja mida sa võid teha.

„Võta minu suu ja keel, Pühitse mu huuled Sa, Et ma ainult kiidaks Sind, Räägin, mida küsid mind.“

„Räägi, Issand, Su sulane kuuleb!“

Kas sa pole kuulnud kutsuvat häält, kuulnud taevast sõnumit, tunnud Jumala kätt oma südame? Mida oled sa vastanud? Mida vastad? Kas sa ei taha vastata sarnaselt:

Pühapäevakooli lastele.

„Minge teiegi viinamäele.“ Matt. 20:7.

„Minge“, Jeesus kutsus, „viinamäele nüüd!“

Lastegi kõlab tema kutsuv hüüd. Laste sõber vajab oma tööle teid, tal on küllalt tööd, seks vajab sidameid.

Väike käsi pühib paljud pisaraid, väike käsi juhib neid, kes kurvad vaid. Väike käsi võib ka kasta kõrbemaad, nii et lilled varsti seda ehivad.

Väike käsi külvab rohket seemet veel, väikesed käed palves kokku õnni eel ühinevad uss, ja nad saavad jõuks, mis toob palju hingi Jumalale auks.

Oh siis mine kindlalt viinamäele sa, anna ennast tööle, ära viivita.

Viinamäe Isand jõudu sulle toob, rõõmuga sind täidab, sind ka uneks loob.

Fanny Chrysandri jär. rootsi keelest H. J.

„Võta käed, neid kolbvaaks tee kõige häale teele.

Võta jalad, juhi neid, et nad käiksid eluteed.“

„Võta kulda, hõbedat, kõik nüüd Sulle ohverdan; ka mu meelt ja mõistuse Sinule nüüd annan.“

Issand kutsus sind hingede-võitjaks, et sa võidaksid oma sugulasi, sõpru ja seltsilisi Kristusele. Ta kutsus sind, et sa nagu Timoteus oleksid eeskujuks neile, kes usuvad.

Ära kardas sellepärast, et sa oled noor! Kui sa oled puhas, kui sa oled hää, kui sa oled sõnakuulelik Vaimule, siis sind tarvitatakse õnnistuseks.

Kui sind kutsutakse jätma midagi, mis ei ole puhas, mida su südametunnistus mõistab hukka, siis ära tee mingisuguseid tingimusi, ära pöikle kuldagi emale, ära katsu varjata ennast selle taha, mis teised on või teevad, vaid kuule häält ja ütle alanduses:

„Räägi, Issand, Su sulane kuuleb!“

Ja kui sind kutsutakse panema altarile seda kõige armsamat, mida omad, ka siis peaksid olema sõnakuulelik ja minema välja võitma hingi, siis tea, et sulle ei või saada osaks enam mingisugune suurem armu kui see, Kummarda alanduses oma pää palves ja tänus ning ütle Jumalale:

„Räägi, Issand, Su sulane kuuleb!“

Kui sa sarnaselt oled pannud terve ohvri altarile, siis lase pihha tuli tulla ja põletada ohvrit, kõik, mis ei ole puhas, mis on kõlbmatta, madal, enmastarmastav, kõik otsimine tühise u ja ilmaliku teaduse ja õnne järele!

Pea meeles, et see sõnum on armastavalt Jumalalt, kuid ära unusta, et ka sõnumikandja peab olema Jumala päralt!

„Võta kõik mu tahtmine, Sinu päralt olgu see. Võta sõnad tervelt ka, täida seda armuga.“

Oh, et Jumala Päästearme paneks ennast nõndaviisi Jumala altarile. Siis sünnib tõesti ime ja mitmed maa pojad ja tütre võidetakse Temale. Sündigu see kõik Jeesuse nimel!

(Algus 1. veerul.)

päevale. Ükslaine oli liigutada pudru, kuid veel ükslaine oli lamada voodis — ja nina valutades ning kipitades terve päev.

„Vaene Jumbo“, ütles isa Elefant, tulles õhtul koju. „Äga ära nuta nüüd enam, sest tulega mängides võivad tekkida hirmsad õnnetused!“

„Ma ei tee seda kunagi enam, armas hää isa!“ nuuskus vaene Jumbo.

Loodame, et ta tõesti peab oma sõna ja ei tee seda enam, samuti võib see jutustus olla sulle manitsuseks, mitte mängida tulega.

LAULUD.

1.

1. Oh kallid sõbrad, tulge kõik, Kel Issand armsaks saanud nüüd, Me läeme Jeesu teel. :; Kõik mured, hädad ilma pääl Meil ainult rikastavad sääl, :; Kui koju jõuame. :;

2. Me tunneme, et taevaväed On kuldsest troopist võolamas. :; Kus Jeesus lieval. :; Arm tuleb alla hoovates. Me joomme, joomme rüübrates, :; Kuid ikka janus hing. :;

3. Kui kõik kord üles jõuavad Ja trooni ümber koguvad, :; Siis joomme eluvett, :; Sest Jeesus oma sõdurid Siis eluallikale viib, :; Ei kuiva iial need. :;

4. Siis hõiskame ja laulame, Ja teavõlvitud kõlavad. :; Kui õndsad kodus kõik, :; Sest tulge, sõbrad, armsamad. Sääl varsti õndsad kohuvad, :; Meid Jeesus kutsub nüüd. :;

5. „Jah, aamen, aamen!“ vastab hing, „Teid teavestas ma jälle näen, :; Mul eluase sääl, :; Siin annan käe ja südame, Et taevas viimaks kohtame, :; Kus pole lahikumist!“ :;

2.

1. Kindel paik minul Jeesuse Päästearmees, Et patuga võidelda sääl. Käime vabadustel, saatan põgeneb eel, Hingi Päästjale võidame kõik.

Jah Jeesus eest ma seisain vaid, Kesk võitlusmõllu, tormisid, Kus Jeesus viib, ma jälgin ka. Ta eest, jah, seisain Jeesus eest.

2. Meil on armastatud patuse, kadunu eest. Ja sõdime patuga siin. Päästեսunni hütud kostab kõigile nüüd, Et nad tunnek, kui hää on Ta arm.

3. Jeesus lepitab meid, suri ristil me eest. Ja lunastab maailma süüd. Üles tõusis Ta siis, elab praegugi veel, Päästab kõiki, kes Temale truud.

3.

1. Tulge, tulge kõik! Oh rõõmustav hää! Kõlgu see sõnum laialt ilma pääl. Jeesus kutsub kõiki armulauda veel, Igaüks võib tulla nüüd.

Tulge, tulge kõik, tulge, tulge kõik! Oh mis rõõmusõnum Päästjalt, tulge kõik! Langend hinged, kuulige, Jeesus ootab teid Igaüks võib tulla nüüd.

2. Tulge, tulge kõik, Oh vaadake, sääl Armuüks veel seisab laibi kõigile. Jeesus kingib elu, ärge vihtige; Igaüks võib tulla nüüd.

3. Tulge, tulge kõik! See töötus jääb! Igaüks, kes tuleb, armust arnu saab, Surmaorust läbi elu sisse läeb; Igaüks võib tulla nüüd.

4.

1. Sääl parem maa, nad ütlevad, :; Ius maa! :; Kus patt ja häda puuduvad, :; Ius maa! :; Sääl õhus laulut kõlmas Ja inglid tiivul hõljumas. Kuldkanlid riigis kaunimas, :; Ius maa! :;

2. Ei „põlved“ kuta taevast sääl, :; Õnnis maa! :; Ei pisar läigi patuge pääl, :; Õnnis maa! :; Nad jooivad armujõgedest Ja osa saavad Jeesusest, Kes kaunim taeva iludest, :; Õnnis maa! :;

3. Ei kiskjaid loomi, kuritööd, :; Sinna saa. :; Surm ega õudsed patutööd :; Sinna saa. :; Sääl on kõik pühad laitmatud; Ei Jeesu veres päästmatud Ja oma patust pöörmatud :; Sinna saa. :;

5.

1. Kõll suuri asju ma piibli seest näen, Siis pääle sagedast mõlema jään. Imede imest küll suurem on see, Et Jeesus õrnasti armastab mind.

:; Küll suur mu rõõm, Ta armastab mind :; Armastab mind, jah mind.

„Ta ei võinud ise tulla.“

ROBERT oli vaid kaksteist aastat vana, kui ta ühel Armeed koosolekul Inglismaal andis oma sõdame Jumalale. Kõik mundid kui kerged päevad järgnesid sellele, sest kuna ta oli ainus usklik kodus, pidi ta võitlema suurte raskustega. Kõige lisaks valitses kodus suur vaesus.

Kapten, kes oli fählele pannud poissi, märkas, et ta oli teinud kindla otsuse. Ta oli valinud kitsa tee ja ruttas julgusti edasi, hoolimata mõnestki ohust, mis talle oli.

Roberti ainus, suur, kõikevõitv igatsus oli nüüd võita hingi tollele Vabastajale, kes oli annud elu temale.

Ühel õhtul istus Robert lastekoosolekul harilikul kohal pingis, paludes, et Jumal päästaks mõned hinged. Tema taga istus väike Jakob, mõlemad väikesed jalad randkeppide vahele kruvitud, hoides kärke värisemisväikeste kätes. Suured pisarad voolasid alla lahjendelt põskedelt. Robert, kes silmapilkselt mõistis teise tundeid ja mõtteid, ja kelle kogu süda täitus kaastundega, pani oma käsivarre hellasti Jakobi

õlale ja küsis: „Sina tahaksid minna ette, eks ole tõsi!“

„See on nii,“ nuuksus Jakob, „kas sa usud, et ta tahab mind vastu võtta? Ta näeb ju, et olen vaid väike nõrk poiss.“

„Tean, et ta tahab,“ vastas Robert kindlalt. „Toeta minule, mina kannan sind.“ Ja seda öelnud, tungis ta läbi saali kahtsuspingile, väike lombak käsivartel.

„Ta ei võinud ise tulla, kuid igatses päästmise järele,“ ütles Robert kapteni pronale, kohale jõudes.

„See on õige, poeg,“ ütles kapten, kes kohe kasutas võimalust, „põlvita sina ja palu ühes temaga, ja Jeesus kindlasti kuulab sind.“

Robert annis meile hääl õpetuse. Meie ümber on palju väikesed, kes on hukkumas. Nad ei või ise tulla. Harjumuste raudahelad seovad neid. Mõnikord nad kuuluvad Jeesuse nime, kuid sõnu- ja pilkesõnades. Tarvita oma käsivarri, kandes väikesed Jeesuse juurde. Oh ruttu, ruttu! Ehk keegi jõudab surra sel ajal kui sina viivitud. Annab Jumal meile kõigile armu, et võiksime teha oma parimat noorsoo häaks.

Palju inimesi hukub

patu-
meres;
mida teed
sa nende
päästmiseks?

Oled sa ise päästetud? Jeesuse veri teeb meid puhtaks kõigest patust.

6.

1. Kui on süda väsinud ja haige, :; Jeesule räägi! :; Puudub rõõm ja hingerahu õige, Temale kõnele sest!

Jeesule räägi, Jeesule räägi! Truuimast sõpra ei leitagi tõest. Ta sulle kingib jahust ja troositi, Aitab sind võitluste sees!

2. Kui on silmad murepirarates, :; Jeesule räägi! :; Patuhaavad hinges sügavamas, Temale kõnele sest!

3. Kui ka kurbus eluetaevast katab, :; Jeesule räägi! :; Usku, lootust varju alla matada. Temale kõnele sest!

4. Kui ka vahest tunned surmahirnu, :; Jeesule räägi! :; Ehk kui ootad Jeesust juba ammu, Temale kõnele sest!

KOORID.

1. Jumal mu varjupaik, Ta on mu rahupaik, Ma armus hoitud nüüd Ta tiiva all.

2. Üht läät tean, sääl patud pestud kõik; Üht paika tean, sääl õõ on päävaks saand. Koormad on võetud, pime valgust näeb, Sest on imetegev väigi ses veres Kõlgatal.

3. Päästehuljad peavad võitma, Sest meil käsk on Jeesusest Patust tulla ristile. Päästispidi on me hütud, Tules, veres läheme nüüd Vaimu väes.

4. See kalju hädas, mures on Mul ankrupõhjaks, eluetsoks. :; Sääl hingana rahus, õnnes ma, See kindlaks jääb, kui nõder ma. :;

5. Jah päästeliu all meil tee läeb taeva auisse, Jah päästeliu all, kas võit või surm meil nüüd, Jah selle lipi, ! me kuulutame päästmist, „Võit, päästmine on kõigile,“ nii kõlab sõjahülil.

6. Jah sääl on :; rõõm :; rõõm hinge sees. :; Au Ta nimele!

7. :; See Talle veri puhastab :; Jah, see Talle veri puhastab, Ja kõike uuendab. :; Uuendab, :; Jah, see Talle veri puhastab Ja kõike uuendab.

8. :; Las päästevanker veereb, :; Iga hinge päästmiseks.

9. Rõõmsalt lalulegem hallelunja Sel-let, Kes meid lunastas, Ristisambas kannatades Surmani meid armastand.

10. :; Tule patuga! :; Jeesus sind päästab, Tule patuga!

11. Elupäike, elupäike! Püha rahu Kristusel mul on, Kui Jeesus sind ootad omal sai, Pääksee valgus hinge sees.

12. Saatan peab meid ikka kartma, kus me iial viimeme. Immes Jeesusega ühes, viimaks saame võidule.

7.

1. Mu Päästja ristil kannatas, austud olgu Jumala Tall! Oh tule, hõiska Issandans, austud olgu Jumala Tall! :; Oh Tall, oh Tall, Sa verine Tall, Ma nime Jeesus armastan. Sest oma hingel väge saan, Austud olgu Jumala Tall! :;

2. Kõik minu patud kaetud, austud olgu Jumala Tall, Ma Jeesu nimes põuestatud, austud olgu Jumala Tall!

3. On unustatud minu süüd, austud olgu Jumala Tall! Ma taeva poole rändan nüüd, austud olgu Jumala Tall!

4. Kui mõõdas tormid eluteel, austud olgu Jumala Tall! Siis laulan õndsall rannal veel; austud olgu Jumala Tall!

5. Ja see mu laul on lõpmata; austud olgu Jumala Tall! Ei Jeesus mu eest suri ka. Austud olgu Jumala Tall!

8.

1. Oh, kuula, hing, kuis kostab sõjalaulu Nüüd läbi maa ja ukselt uksele. Need suured tõed, mis justuvad heldid Sest sõjast, kuni lõpp saab patule.

Ristitud tules Päästearmees, :; Maailma võitkem nüüd tule, verega. :;

2. Nüüd edasi, maailm me laulu kuulgu. Kõik hinged, Jeesus kutsub rõhitud. Ja pimeduses kostab laulukaja, Viib koju rändajaid ning kadunud.

3. Nii kaugele kui kõuekõmin, ka Jab Meil sõnum päästava arnu täitusest. Kõik mures hinged valkseit põlvitavad Su ees, oh Issand, oma nõrusesst.

4. Siis, võitjad, pärast väeaitavat võitlust Aupäev on koitmas, mõõdas patutöö. Me võitlusihit on — päästa hingi patust, Siis langeb saatana, tema riik ja töö.

„SÕJAHÜÜD“ ilmub 1 kord kuus. Tellimise hind postiga aastas 2 krooni, ½ a. 1,10 kr. Üksiknumber 15 snt. Vastutu toimetaja: erivol I. Bakul.

Väljaandja: Päästearmees. O.-Ü. „Vaba Maa“ trükk.